

Afsnit, at man sætter i Klasse med hinanden: den, som forsættelig eller uagtsomt krænker en anden Mands Ret. Det er i alt Fald noget nyt saaledes at sætte den, som forsættelig og den, som uagtsomt krænker en andens Ret, i Klasse med hinanden. I § 19 udtales der, hvad jeg finder meget rigtigt, at den, som i begrundet god Tro har foretaget de i §§ 17 og 18 nævnte Handlinger, isalder ikke Straf eller Erstatning, men er pligtig til at udrede den herved indbundne Formuefordel til den forurettede. Jeg tror, at hvis man strøg det Ord „begrundet“ og nøjedes med „god Tro“ overladende til Domstolene i dette Tilfælde at afgøre, hvorvidt vedkommende har haft god Tro, ville de kunne afgøre dette Spørgsmaal ligesom i mangfoldige andre Tilfælde. Hvad enten man tilføjer i Loven „begrundet eller ikke begrundet“, tror jeg, Domstolene komme til det samme Resultat i det Punkt. Hvis man gjorde det, kunde man godt stryge Uagtsomheden; saa vil Følgen blive den, at naar den paagældende Person paastaar, at han har været uagtsom, men der efter samtlige Omstændigheder ikke er Grund til at tro ham i den Henseende, bliver han dømt. Dersom man derimod under Hensyn til alle faktiske Forhold gaar ud fra, at man maa tage hans Paastand for gode Varer, at have handlet i god Tro, straffer man ham ikke. Jeg tror, det vilde føre til sundere og rigtigere Resultater.

Endnu har jeg kun en Bemærkning at gøre, og saa skal jeg ikke opholde Tinget længere. Den vedrører Kunstnerassnippet. Det er § 40, som har vakt nogen Tvivl hos mig. Man maa jo ikke benytte et kunstnerisk Værk til ligefrem Gengivelse, og ikke heller tage Ideer fra det, Forbilleder eller deslige. Der staar i § 40: „Dog skal det, naar 10 Aar ere forløbne efter Udløbet af det Aar, i hvilket Kunstværket er blevet offentlig Ejendom eller med Kunstnerens Vilje har været offentlig udstillet eller paa anden Maade med hans Vilje er blevet tilgængeligt for enhver Skue, være enhver tilladt at benytte det som Forbillede eller Mønster ved Forarbejdelse eller Udsmykning af Brugs- eller Luksusgenstande.“ Naar 10 Aar ere gaaede, har man altsaa Lov til at tage Forbilleder eller Mønstre af et Kunstværk til Forarbejdelse eller Udsmykning af en Luksusgenstand. Man har bemærket i Motiverne, at det kunde ikke gaa an at blive staaende ved en Grænse af 50 Aar, da det vilde medføre en for stor Indskrænkning i den industrielle Virksomhed, og deri tror jeg, man har fuldstændig Ret, men jeg nærer Tvivl i den Retning, om ikke 10 Aar er en

for lang Periode. Man har i øvrigt, hvad denne Paragraf angaar, ogsaa henvist til § 24; der har man dog faaet Lov til at oplæse et dramatisk Arbejde, naar man ikke ledsager det med noget, som kaldes dramatisk Udstyr, naar der er gaaet 3 Aar. En Smedker eller en anden Haandværksmand maa derimod ikke smykke en Brugsgenstand, som han frembringer, med en Afbildning af et Maleri eller et andet Kunstværk, før der er gaaet 10 Aar efter Offentliggørelsen. (Modsigelse af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [Goos]). Meningerne kunne naturligvis være delte derom, som om saa meget andet, men jeg tror, at ved denne Indskrænkning, som man her indfører i den nu bestaaende Frihed for Haandværkere og industridrivende, til at drage Nytte af de kunstneriske Frembringelser, gaar man for vidt, naar man sætter Tidrummet saa langt som 10 Aar.

Brandes: Naar man ser sig om i Tinget, faar man ikke det Indtryk, at denne Sag just interesserer meget. Dette Forslag hører til de Emner, som ikke pleje at vække stor Interesse her i dette Ting, som mere er optaget af de store økonomiske eller rent politiske Materier, end den Art Forslag, der omhandler aandelige Interesser, som dette Forslag gør. Jeg skal derfor ikke udtale mig længe derom til Trøst for de saa Medlemmer, som endnu ere her til Stede, men nogle Ord maa det være mig tilladt at sige. Hvis man kunde tro, at det, at denne Debat gaar saa rolig, var Tegnet paa, at Sagen vil gaa rolig og nogenlunde glat gennem Tinget, skulde jeg være fornøjet. Jeg skal begynde med at sige, at jeg agter at støtte dette Forslag, og haaber, at det maa gennemføres, og det gør jeg, fordi jeg i Forslaget ser en mulig Udbvidelse af den aandelige Ejendomsret eller kortere udtrykt af Forfatterretten, et Ord, som jeg tror er foreslaaet benyttet som Betegnelse for alt det, som Forslaget omhandler af aandelig eller kunstnerisk Ejendomsret. Det har jo været meget vanskeligt overhovedet at faa denne Ret anerkendt her i Verden. Der er jo gaaet mange Aar, ja Aarhundreder, inden man har faaet Folk til at tro, at en Forfatter havde Ejendomsret over sit Arbejde; men nu esterhaanden er det slaaet fast i alt Fald i nogen Udstrækning. Jeg kan kun for min Del ønske, at det vilde blive fastslaaet som en fuldstændig Ejendoms- eller Formueret; men saa langt ere vi endnu ikke naaede. — Her foreslaas Beskyttelse for danske Forfattere i Udlandet, til Gengæld for hvilken man maa give fremmede Forfattere Beskyt-